

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SANTA PRAXEDIS.

Un dia d'aquesta setmana passada, me passetjava per demunt sa Murada amb Mestre Lluch, un condeixeble meu de Montission, y conversavam de ses moltes còses rares, estrañes, estrambòtiques y may vistes que passan avuy en dia p'el mon, que no passavan en temps primé. Sa conversació parà à qu'èll me digués qu'estranyava molt qu'hey hagués homos que tenguessen nòm de dòna.

—Axí còm hey ha dònès que 'l ténen d' homo (li vaitx di jò); còm son ses Miquèles, ses Rafèles, ses Melsiòres y moltes altres; ¿que té que veure qu' hey haja seños que sian Tònis Maries ó Praxèdis.....

—Per aquest derré nòm heu dich, (contestà totduna,) perque m'han assegurat qu' hey ha cavallés de qui fa fé que 'l ténen còm à nòm principal.

—Es cèrt; y entre élls un des qu' ara mos governan. Còm aquesta Santa es tan miraculosa y té tanta devoció dins tot el mon, no has d' estrañá qu' ets homos la prengan per patrona, juntament amb la Mare de Deu.

—Ja sé jò que té molta devoció y que fa gròssos miracles.

—Mes gròssos que tú no 't pensas.

—¿A mí m'ho dius, qu' he estat à Roma ara fa tres anys, y que som un des poch parayres que quedan dins Mallorca d' aquells milenás de menestrals que la enriquían.

—¿Y encara hey ha parayres? Jò creya qu' aquest ofici s' havia abolit del tot. Jò te tenia per teixidó.

—Som teixidó de llana, que 'n bòn mallorquí se diu parayre.

—¿Y quants de teixidós sou ara d' aquesta casta?

—No més que dos, perque s' únich despàtx que tenim es sa ròba des vestits de monja. Tú ja deus sèbre que Santa Praxèdis es sa patrona d' es Parayres?

—Vaja; si heu sé. Jò he lletgit à uns

llibres véys qu' eran des méu rebesavi, que quant dugueren es còs d' aquesta grau Santa à Mallorca, es grèmi de Perayres se va lluhí de lo més, y va fé un gasto d' endomassada qu' era còsa tan magnífica y règia.

—¿Y aquest còs tan digne d' aprèci y veneració es à Mallorca?

—¿Ets parayre y encara no saps axò! Y molts de sigles que fá qu' hey es. Figura't tú que va essè es primé còs de Sant que dugueren à s' illa després de trèts es mòros.

—Tú deus está equivocát. May he sentit à dí semblant còsa.

—Mira si hey estich ó nó, que segons noticies ha d' está depositat dins una magnífica urna de plata y crestay, à dins sa capella de Santa Ana del *Real Palacio* ó Castell.

—No heu crech. Si hey fos el treurian à pública veneració y el veuriam quant no fos més qu' un dia en l' any. Y jò no recòrd s' haverlo vist may.

—Es que tú no l' hajes vist no vòl dí res.

—¿L' has vist tú qualche vegada?

—Tampoch; y tench xexanta anys.

—Ydò; *per me provas*.

—Però sé qui l' ha vist.

—S' ha pensat veurel.

—Escolta bé. Dins aquests llibres que t' he dit hey ha nòtes antigues que contan que 'l Papa Eugèni segon, si mal no recòrd, quant *Carlo Magno Rey de Fransa* va anà à Roma per assegurarlò à sa cadira de Sant Pere, li va dí que 'n satisfacció d' aquest servici li ofería un còs d' un Sant ó Santa, mentres no fos es de Sant Pere y Sant Pau. Aquell Rey li demaná es de Santa Praxèdis, perque sabia qu' era es qui més miracles feya, y el Papa ley doná. El s' en dugué à París, li fé una Iglesia apòsta l' any 837, y poch temps després l' Iglesia estava plena de presentayes y donatius, p' es molts de prodigis qu' obrava es còs de tan gran Santa. Devés l' any 1341 un Rey d' Escocia va desafiá al Rey de Fransa, que ja era véy y atxacós; y el Rey de Mallorca, Jaume tercé qu' era parent séu, hey acodí totduna y prengué ses messions per éll. D' aquest desafio re-

sultá qu' En Jaume sortí vencedó amb sos mallorquins que l' acompanyavan, de s' escocés y es séus cavallés; y el s' en dugué prèrs per entregarlò à n' el Rey de Fransa. Agrahit es de Fransa à tal finesa va dí à n' En Jaume que, llevat de París y Tolosa, triás lo que volgués des séus estats, còm à regalo; y es nòstro Rey va triá totduna es sagrat còs de Santa Praxèdis, p' es molts de miracles que sabia que feya. Es de Fransa tot concirós li va dí:

—«Si jò hagués sabut qu' haviau de triá aquesta relliquia preciosa la m' hauria reservada també, però paraula de Rey no pòt torná arrera. Duylavosnè.»

Y el Rey En Jaume la s' en dugué amb ell à Mallorca.

—Axò deu essè una de ses moltes rondayes antigues que mos contan.

—No hey ha tal; perque també he lletgit que quant aquest còs fonch arribat à Mallorca, el desembarcaren dins Porto-pí; y es parayres, qu' en aquell temps eran molts y podian molt perque l' ofici era des més richs y de més trèta, encatifaren, entoldaren y vestiren ses parets d' es costats de tot es camí, desde aquell pòrt fins à sa pòrta de Santa Catalina, que té mitja lleço, amb tèles de grana, de sa mateixa ròba qu' ells vestian quant feran sa processó de sa séua traslació; y que s' aná vestits amb tan rica ròba los valgué que 'l Rey los colocás pròp d' ell y de sa Santa, darrera tots ets altres grèmis; y que los autorisás després per tenirla per patrona d' es séu grèmi, y baix de sa séua custòdia. De mòdo que tú has vengut à essè amb el temps un des poch que tenen obligació de guardá tan sagrat depòsit.

—Mes; ¿tot axò que dius es cèrt?

—Encara te diré més. Els Jurats de Mallorca, qu' eran molt més devòts que els Retgidors del dia, la prengueren també per patrona de Ciutat; y cada any es dia de sa séua fésta, que cau à vint y un d' aquest mes de Joriól, anavan en incorporació à ohí l' ofici y sentí es sermó de Palació; y es decapvespre assistían à sa solemne processó que feya La Seu amb so Virrey y el Bisbe, per passetjá.

es còs de la Santa dins una urna de plata y crestay per dins tota la Ciutat.

—Que vòls que 't diga. Tot quant dius heu pòs en corantena.

—¡Vòls callá, homo de Deu! Fins te podria anomená es nòms des carrés per hont passava sa processó.

—Ydò, ¿còm es qu'ara fa tres anys que jò era à Roma y vatx aná à veure s' Iglesia de Santa Praxèdis qu' está devòra Santa Maria la Majó; y allà me mostraren sa columna d'ets assots de Cristo y sa tomba de Sant Zenon y es sepulcre d'aquesta gran Santa?....

—Te degueren mostrá es de Santa Prudenciana, sa séua germana, qu' he sentit à dí qu' hey está depositat.

—No, no. Es còs mateix de Santa Praxèdis.

—¿Y tú el véres?

—No. Però m'asseguraren qu' era allà, devall s'altá majó.

—Per ventura t'ho digueren perque antigament hey degué está, abans de durlosen el Rey de Fransa.

—Ves axò si no heu sabrian es frares d'aquell convent.

—No sé que dirthí; però ja veus que seria molt raro que los mentida una glòria tan gran y gròssa de sa nòstra patria, que descriuen ets historiads amb tanta minuciosidad còm à cèrta é indubitable, y que tanta de gent y tants de sigles han presenciada.

—Ara que 'n som pròp, pujem à Palacio y mos ne darán quatre doblés d'informes.

Pujárem pe s'escaleta d'es miradó y mos n'entrarem dins sa capella de Santa Ana qu'estava ubèrta. Allà hey trobarem un homo qu'espolsava. Li demanarem que mos mostrás es còs ó s'urna de Santa Praxèdis y mos contestá que no tenia noticia de qu'estigués dins aquella Iglesia.

—¿Còm? (li vatx dí.) ¿Y vos no heu sentit à dí may qu'es còs d'aquesta gran Santa es aquí dins, posat dins una urna de plata?

—Ara es sa primera vegada que 'n sent parlá, (mos contestá.) Lo qu'hey ha aquí es sa séua capella; però es séu còs, no crech qu'hey haja estat may.

Es méu amic me mirá fent sa mitja. Jò vatx quedá mut, y tots dos mos ne tornarem cul batut y cara alegre.

—¿No t'ho deya? Ja heu veus, (digué En Lluch quant forem defòra.) Es à Roma. No hey pòses cap dupte.

—¡Qu'ha d'essè à Roma, sant homo! A Mallorca era abans y per més seïes dins una urna de plata.

—Si fos axí, es romans no assegurarian tant y tant que son ells els qui 'l tenen.

—¿Que no podria essè qu'à Roma se pensasen tenirló y no 'l tenguessen; y que sa nòstra desidia, qu'es molta còm tú saps, hagués fèt que ningú sabés ja per hont para, y qu'estigués estojat à qualque part ó arreconat darrera qualque capella?

—Si còm tú dius existís estojat, al manco cad'any es dia de sa fèsta el posarian de manifest. Quant no heu fan pròva de que no hey es.

—D'un altre còsa tench jò pò. De que no haja succehit amb aquesta urna lo que passá amb so *solicorn* de Sant Domingo, y lo que s'estravengué amb so teló véy de s'antich teatro, y amb so cuadro de Santa Magdalena de la Sacristia de la Beata, y amb s'estátua d'En Campredoni, y amb una de ses figures des torrens de sa Llònja, y amb so paviment de mosaich de Santa Maria, y amb moltes altres preciositats de primera ordre que jò he conegut dins Palma.

—¿Y que los va passá à totes aquestes còses qu'anomenes?

—Que descomparegueren per à sempre, y ningú sap per hont ni còm. *Volvèrunt*.

—Son faxugues y massa conegudes de tothom aquestes còses per volá axuxí.

—Deixa 't de rahons. Mallorca ja saps qu'es Mallorca, y rès d'estrany tendria per mi que qualcú per afició à ses còses antigues les hagués pispades. No parl d'ara, qu'hey comensa à havè un poch d'illustració, sinó d'abans.

—¿Y hey pòt have algun tan poch escrupulós y atrevit que s'hagués propasat fins à tal punt?

—Jò 'n coneix alguns que ténen ben pòca alaxa, y son capassos d'axò y de deu més, y antigament encara n'hi havia més. Còm que robá aquestes còses no sia robá, amb s'escusa de que no's pèrdan.

—¿Però que n'havian de fé després?

—Vendrerles à n'ets inglesos, segons supòsan qu'han fèt amb varies còses.

—¿Sense essè séues?

—Sense essè séues. Basta que no sian de ningú per apropiarllessè. Moltes nacions cercan aquestes preciositats còm à brillants gròssos y les pagan cares ferm.

—Si existissen aquesta casta de mallorquins serian pitjós qu'es secuestrads de persones d'es Continent.

—Tens moltíssima de rabó. Y si fos vé qu'es còs y s'urna de plata de Santa Praxèdis haguessen volat d'aquesta casta, sense aná al Cèl, podriam dí qu'es secuestrads de Mallorca son encara pitjós, perque s'aferran amb sos còssos mòrts.

—Per ventura axò no passa d'un jodici temerari per part téua.

—¡Que vòls que 't diga! Fins ara s'oló que sent no m'agrada.

—Convé qu'averiguem amb tota catxassa sa veritat d'aquest fèt, y que 'n tornem parlá despay.

—Ara vé sa fèsta de tan miraculosa Santa, y será bona ocasió per comensá sa nòstra tarea.

CLARET Y POQUET.

ALS IGNORANTS.

Hem rebut d'es corrèu pe s'oficina
Un sobre, y á dedins un bòn papé
Que du còsa llatina
De *similia similibus curantur*,
Ciència de metge, cirujá ó barbé.
Si afina ó desafina,
Tractant de Medicina,
Es còsa peregrina
Que la nina IGNORANCIA no sab bé.

Si es públich el lletgeix y l'etsamina
Y pren conseys de qualque forasté
Que venga de la Xina;
Y es *similia similibus curantur*
Haja estodiat cent anys à té qui té,
Podrá à sa seuvatjina
Que d'ignorancia dina
Dirli si el tal atina
O si mereix pará dins un famé.

Desitjam qu'una Junta mallorquina
D'hòmos entèsos que Mallorca té,
Li trèga sa *trixina*
Al *similia similibus curantur*
Si al cas n'hi tròba, y la mos mostré també;
Perque sa nòstra nina
Pateix de fam canina
Y cerca medicina
Que l'assacihi de glòria y de diné.

UN REDACTO

HOMEOPATÍA.

«*Similia similibus curantur*»

Si me pich à n'es pèu amb una espina
Molt de mal de segú que me faré.
Si *similia similibus curantur*
Mos diu sa medicina,
Aficantme 'n un altre 'm curaré.

Si un dia jò tropés amb una nina
Que corri p'es carré,
Y *similia similibus curantur*
Me diu sa medicina,
Tropessant altre vòlta em compondré.

Si midant sa fondaria d'una mina
Hey cau un enginé,
Y *similia similibus curantur*
Segons sa medicina;
Cayguenthi un altre pich li anirà bé.

En Francesch, ¡ay! atupa na Francina
Amb un garròt d'uyastre ó magrané
Y *similia similibus curantur*
Mos diu sa medicina;
Sa dòna li ha de dí sense quexarse:
«Si 'm tornes atupá, m'adobaré.»

A un pagès que llaurava à sa Marina
El va picá un vespré,
Si *similia similibus curantur*
Li diu sa medicina,
Que 'l cercen un altre pich y estirà bé.

Es curá sòls amb glòbulos y quina
Es art de qui fa fè
Y es *similia, similibus curantur*,
De tant preconisada medecina
Es art de taconé.

UN ALTRE ÈLL.

XEREMIADES.

Una de ses còses més recomanades per ses Ordenances Municipals y sa Policia Urbana es el que lotes ses entrades y escaletes fondes de Ciutat tengan falna óllum que los don claró. Axò es una còsa molt laudable y que bé ó malament s'observa al manco, gracies à n'es bòn cuydado des nòstro Ajuntament.

Més aquest bòn cuydado, en lo que pertany à n'es particulás, no'l té ell amb so públich, quant es à ell qui li tòca es posá es llum. Axí es que desgraciada d'òbra que corre per conta sèu en vení s'horabaixa y desdixat de carré que no estiga de mòda en matèries d'*alumbrado*.

Si ara passava revista per Ciutat vos citaria una mala fi de carrés qu'están casi à les fosques, però bastará per mòstra que vos anomen un carreró estret qu'hey ha entre es Mercat y es Born, pròp de Can Brondo que ni té nòm, ni llum en sa nit, y en vení es vespre allò se converteix amb una boca de llop, amb un recó brut y plè de mistèris, perqu'allà en dins del tot hey ha una reconada més fosca encara qu'es carreró y es un bòn amagatay per qui vòl que no'l vejan y fé oficis de ratapinada.

S'altre dia quant esperavam veure l'axamplá prest, perqu'una paret des costat amenassava caure, repararem que havian donat permis à n'es pareixe, per recompondrerla, donant de vida à n'aquest recó vint ó treintà ans més.

—A Santa Catalina, diumenge passat hey va havé una lluhida processó amb obsèqui de la Mare de Deu del Carme, que va recorre els principals carrés de aquell Arraval.

—¿Qui feya aquesta processó? ¿Es catalineros?

—No heu crech, perque la major part d'ells ni tant sòls se llevaren es capell quant sa processó passava.

—¿Serian ydò ses catalineros?

—Tampoch heu crech, perqu'aquelles patrones véyes devòtes ja s'en van; y ses joves puján amb massa lujo y boato per pensa en processons. En lo que pensan es en so passá es camí de Ciutat quatre vegades cada dia, per podè goña tot lo que després gastan en flochs y banderetes.

—¿Quin temps era aquell qu'es pa-

trons de Santa Catalina, tan devòts de la Mare de Deu del Carme y del Sant Cristó de la Sanch, eran ets homos més honrats y formals de Mallorca y se cuydavan de que ses séues dònnes y fíyes vestissen segons es sèu estament y possibles.

—Avuy lo que pèrd aquell barri es el volé figurá; y na Mengana lo vòl essé manco que na Fulana, y ets homos vòlen pintarla de desprecupats.

—Per axò era, per aquest volé figurá y per aquest despreocupament, qu'hey havia tantes *reynes* à sa processó y tants de *Santets*; y qu'hey anavan tant pochs homos catalineros.

—Bé fan ets *hermanos de ses escòles* d'aquell Arraval amb suscitá es fervor religió d'aquells infants, donant funcions à sa séua hermosa y nòva Iglesieta y fent processons per aquells llarchs carrés, à fi de remediá en lo possible es mal camí que prèn sa part jove d'aquell afagitó de Ciutat.

Aquesta setmana passada sa constel·lació que reynava era quantre es carros y cotxos.

Bolcades per uns camins. Girades per s'altre. Desgracies sensibillissimes y de persones apreciabilissimes en es de Manacor à Felanitx; y per hontsevuya no sentiam à dí més que desastres.

¿Quant serà aquell dia qu'es carretons amb dues ròdes no servirán més que de traji! ¿Quant comprendrà la gent que per aná depressa s'es precis du quatre ròdes y bònns cavalls! ¿Quant hey haurá policia per ses carreteres y estarán aquestes axí còm se deu, per evità soscaires!

¿Ja es molt que tot heu hajam d'aprendre à fòrsa de desgracies y que no pòsin remey à ses còses fins que ja no es necessari!

Ets adajis ja heu diuen: «*Després de mòrts cridaren Crèdo.*» «*En tení es cap romput se pòsan sa cervellera.*»

Un señó conegut nòstro passava s'altre dia per un carré des més frequentats d'aquesta capital y tropessá amb un banquet qu'havian dextat demunt s'acera uns veynats de per allà. Aquest señó desitjava doná part totduna d'aquest fèt, però no heu pogué fé perque sa camayada no'l dèxa sortí de ca-séua.

Pareix qu'al temps qu'es sobreposats d'una fèsta de l'any qui vé se nombra-van ells mateixos diguent *¡Ja heu som!* en lloch de *¡Ja heu es!* es sobreposats que sortian feyan una véga tant bona tres hores lluny de Ciutat à la barba d'ets séus confreres.

—¿Ay ydò! ¿Que paupes?

Ara no son es bañs de sa Portella es qui fan oló, perqu'han quedats còm una plata amb un'aygo que dona gòitx.

Lo que pareix que put ara es s'aygo des pòrt de Palma y pareix també que s'impuresa d'aquesta aygo tancada s'estén pe sa vorera de ma fins més allà de sa Corantena.

¿Qualque còsa hey deu havé aquí que nòltros no sabem!

Qui no viatja avuy en dia es perque no vòl. La mar còm òli y es vapors regalats. Y ara que vénen ses nits de lluna si qu'encara serán més alegres ses travessies per mar.

Si haguessen resòlt fé fèstes es Pares de la Patria ja comensariam à ballà à l'hora d'ara y es forastés plourian còm à calabruix dins Ciutat amb aquest bòn temps y baratura de vapors.

PONCELLETES

I.

PAU.

Sota'l lladoner ombrívol
Hey jau un tranquil alberch
El gat sobre el gos se colga
Sobre'l lladoner l'aucell.

Sens pastor, à les ovelles
Alsan la boca els anells,
Les ovelles à les rames
Que tomban d'els ametlers.

La mare dins la mar conta
Històries del sèu bòn temps,
La filla no les escolta...
S'en dá'l fum sos pensaments.

El miñonet encamina
L'avi vell, molt vell, molt vell,
Y el sòl vèrjo rin y balla
Dins les aygues d'el torrent.

II.

LOS VOLTONS.

Dalt del mont, sobre les ròques
Demunt l'avisme boirós
Hey enclòtxan machs en rames
Per fer son niu los voltons.

Y encara allí'l vent l'assòta,
Lo fan tremolar los tròns,
Lo llamp lluhu dins ses enclètxes
¿Y encara lo sòl s'hi pòn!...

No basta tenir les ales
Les ales de los voltons
Per fer son niuet de glòria
Pròp de Déu y lluny del mon.

III.

MARINA.

A les ròques de la platja
Ones venen y ones van,
La qu'una vòlta s'alluña
No torna à batre el rocam

Hey ha en la vida del hòme
Il·lusions y realitats
S' il·lusió que futx es l' ona
Qu' en el pòrt no torna may.

Mes, jay! que n' es nòstra vida
Tempestuosa com la mar,
Y a la mar, ma dolça aymia,
Ones venen y ones van.

IV.

EL FESSER.

El baf de calenta arena
Sòls nodreix l' altívol tronch
Del fesser qu' entre calitxes
'Par centinèl·la del mon.

Quant bramula el vent allòure
En los cabells per l' entorn
Son cap febrorench remena
Còm un malalt negutós.

Vé la nit: fa l' estelada
Dins ses fulles nius d' amors
Y llavò 'par que s' adòrmi
Quedant dret, mut, y tot-sòl.

E.

COVERBOS.

Un assistent pagès rebé des séu amo
s' orde de dú a cert amich una carta y
un rossiñòl.

Sa gabia, mal tancada, s' obrí p' es
camí, fuí s' auceíl, y es pòbre pagès el
seguí amb sa vista tant com li va essé
possible.

Quedá per de prònte sense sèbre que
fersé, fins que per últim resolgué en-
tregá sa carta y sa gabia explicant sa
fuyta de s' auceíl.

Arribat a ca s' amich des séu señó
ley entregá tot, lletgí s' amich sa carta,
y va dí:

—A sa gabia no hey veitx cap rossi-
ñòl y no obstant aquí en sa carta vé un
rossiñòl.

—¡Ah! ¿Vé en sa carta? (exclamá s' as-
sistent.) ¡Gracies sian dades en el Señó!
Jò creya qu' havia volat.

* *

S' altre dia un pòbre pujá a captá dalt
un pís d' un carré de Ciutat, y després
d' haverli fét llimosna es señó, y d' havé
tancat sa pòrta, no l' va sentí que deva-
llás s' escala; y pensantse que no l' hi
hagués agafat qualque desmay, mirá pe
sa finestreta de sa pòrta y el va veure
qu' havia despenjat es fanal de s' escala
y que l' s' en duya. Sortí depressa di-
guent:

—¡Y ara, que feys?

—Señó, (digué es lladre desfressat de
pòbre.) Ley vuy fé nèt, perqu' estich
agrahit a sa caritat que m' ha féta.

—Ja ley fará sa criada, (contestá es
señó.)

—Encara de més a més que jò volia...

—Deixa 'l, homo, no vatx derrera que
el me fasses massa nèt.

Y es lladre l' deixá; y quant s' en ana-
va, li deya es señó:

—No impòrta que tornis a captá: jò
veitx que tú tens ofici de netetjadó de
faròls, y n' hi ha molts qu' han mesté fé
nets perque 'n lloch de fé llum fan fum;
y no 't faltará feyna.

* *

Un altre lladre, una vegada pujá a
una entrada a robá, y va agafá lo primé
que va veure que fonch es brasé de sa
sala.

Quant ja l' s' en duya, qu' era dins
s' entrada, tróba es señó qu' entra per
en dins, y sorprès li diu:

—Señó. Bòn dia tenga. He vengut
per durmen es brasé. Jò ley deixaré ben
posat; no tenga ansia.

Es señó cregué qu' era còsa de sa
señora que l' feya adobá ó fé broñí, y no
va dí més que:

—Anau, con Dios.

Mitj' hora després sa señora y ses cria-
des cercavan es brasé com a desespera-
rades.

—No pòt sè que l' hajan robat, (deya
sa señora.)

—Qui sab. Jò no heu juraria, (contes-
tava sa criada.)

—Es impossible qu' haja estat tan
atrevit.

—¿Que cercau es brasé, va dí es señó?

—¿Que 'l saps?

—Jò he vist es lladre que l' s' en duya,
y som estat tan torpe que no li he dit
rès.

* *

Un oficial de cavallería deya referint
una de ses séues hassañes:

—Entrarem un dia a n' es pòble X,
tretze cavalls.

* *

A un beneyt qu' a n' es servici no l'
havian volgut, li preguntaren:

—¿Pere, ¿qu' has sortit per beneyt?

—No.

—¿Ydò per què?

—Per inútil.

* *

Dos veynats qu' es disputavan sa pro-
piedat d' un pou se presentaren en es
Jutge.

Veient aquest que s' assunto era ques-
tió de tant pòques taules, los digué:

—Anau, y dexau aná es pou.

—Señó Jutge, (respongué un d' ells.)
Vostè ha de sèbre que jò som taverné
y ell es potecari.

* *

¡Quin sòl que fa! Valga qu' es tot sòl;
que si tenguéis dòna tant calenta com
èll, tots dos mos rostirian y en farian
estufat de nòltros.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Qui es derré tanca sa pòrta.

SEMBLANSES.—1. En que tenen ungles

2. En que devegades cau.

3. En que té espases.

4. En que fan datils.

QUADRAT.—Mamar-arade-marés-adesà-resar

ANAGRAMA.—Desesperat.

CAVILACIÓ.—Company.

FUGA.—Qui no té pa moltes s' en pensa.

ENDEVINAYA.—S' imprenta.

GEROGLIFICH.

gota gota gota gota gota gota

F ANUNCI RI

ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses máquines a n' es nins?

2. ¿Y es pòrt de Palma a una liga flò de 4 dies?

3. ¿Y es balcons a ses tapies de ses casetes de
fora pòrta?

4. ¿Y ses teules a n' es malfanés.

UN POLIT.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa,
un nòm de dòna; sa 2.ª, lo que fan ses clava-
gueres; sa 3.ª, lo que fan es calatrevins; sa 4.ª,
un metal.

UN CALAPOT.

ANAGRAMA.

Carta rebé des marit
S' espòsa, y diu: «CARA INES...»
¿Se pòt sèbre quin punt es
Amb ses lletres de s' escrit?

ECSEMÉ.

CAVILACIÓ.

CIPRES

Compòndre amb aquestes sis lletres un llinat-
ge mallorquí.

UN BAYLARI.

FUGA DE CONSONANTS.

O . E . . A . I . O . E . I . O . I . U E . . A . E . . I .

UN ATREVIT.

ENDEVINAYA.

Jò coneix dues señores
Que tancades sempre están;
Rondetjades de cent guardes
Que se mòuen a compás.

RAMIONS.

(Scs solucions dissapte qui vé si som vius.)

22 JURIOL DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.